UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

22 päivänä toukokuuta 2014*

Muutoksenhaku — Kilpailu — Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt — Muovisten teollisuussäkkien markkinat — Yhtenä kokonaisuutena pidettävä jatkettu kilpailusääntöjen rikkominen

Asiassa C-35/12 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 24.1.2012,

**Plásticos Españoles SA (ASPLA)**, kotipaikka Torrelavega (Espanja), edustajinaan abogado E. Garayar Gutiérrez, abogado M. Troncoso Ferrer ja abogado E. Abril Fernández,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

**Euroopan komissio**, asiamiehinään F. Castilla Contreras ja F. Castillo de la Torre, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Borg Barthet sekä tuomarit E. Levits ja M. Berger (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Carrasco Marco,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.1.2014 pidetyssä istunnossa esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

**tuomion**

1 Plásticos Españoles SA (ASPLA) vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen antaman tuomion ASPLA v. komissio (T-76/06, EU:T:2011:672; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen kanteen [EY 81] artiklan mukaisesta menettelystä (Asia COMP/F/38.354 – Teollisuussäkit) 30.11.2005 tehdyn komission päätöksen K(2005) 4634 lopullinen (jäljempänä riidanalainen päätös) osittaiseksi kumoamiseksi sekä sille kyseisellä päätöksellä määrätyn sakon kumoamiseksi tai toissijaisesti sen määrän alentamiseksi.

## Asian tausta ja riidanalainen päätös

2 Valittaja on Espanjan oikeuden mukaan perustettu osakeyhtiö, joka on vuodesta 1982 lukien valmistanut ja myynyt laajaa valikoimaa muovituotteita, kuten teollisuussäkkejä. Se on Armando Álvarez SA:n (jäljempänä Armando Álvarez), joka on Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, joka omisti valittajasta 98,6 prosenttia vuonna 2002, tytäryhtiö.

3 British Polythene Industries plc ilmoitti Euroopan yhteisöjen komissiolle marraskuussa 2001 kartellista teollisuussäkkien alalla (jäljempänä kartelli).

4 Komissio teki vuoden 2002 kesäkuussa tarkastuksia, minkä jälkeen se aloitti 29.4.2004 hallinnollisen menettelyn ja laati väitetiedoksiannon useiden yhtiöiden osalta, joihin muun muassa valittaja ja Armando Álvarez kuuluivat.

5 Komissio teki 30.11.2005 riidanalaisen päätöksen, jonka 1 artiklan 1 kohdan j alakohdan mukaan valittaja ja Armando Álvarez ovat rikkoneet EY 81 artiklaa osallistuessaan 8.3.1991–26.6.2002 sopimusten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen kokonaisuuteen muovisten teollisuussäkkien alalla Belgiassa, Saksassa, Espanjassa, Ranskassa, Luxemburgissa ja Alankomaissa vahvistamalla hintoja, sopimalla yhteisistä hintalaskelmien malleista, jakamalla markkinaosuuksia ja myyntikiintiöitä sekä asiakkaita, sopimuksia ja tilauksia, esittämällä yhteensovitettuja tarjouksia eräissä tarjouskilpailuissa ja vaihtamalla yksilöllisiä tietoja.

6 Tämän vuoksi komissio määräsi valittajalle ja Armando Álvarezille riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan h alakohdassa 42 miljoonan euron suuruisen sakon ja täsmensi, että molemmat yhtiöt olivat yhteisvastuussa sen maksamisesta.

## Valituksenalainen tuomio

7 Valittaja nosti riidanalaisesta päätöksestä kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 24.2.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä. Se vaati kyseisellä kanteella lähinnä kyseisen päätöksen kumoamista sitä koskevilta osin tai toissijaisesti komission sille määräämän sakon alentamista.

8 Valittaja esitti kanteensa tueksi viisi kanneperustetta. Kolme ensimmäistä kanneperustetta koski tosiseikkoja siltä osin kuin ne perustuivat ensinnäkin kantajan käyttäytymisen ulottuvuuteen, toiseksi kyseisten tuotteiden markkinoiden ja maantieteellisten markkinoiden määritelmään ja kolmanneksi sakkojen määrän laskennassa käytettyihin markkinaosuuksiin liittyvien tosiseikkojen virheelliseen arviointiin. Neljäs kanneperuste perustui EY 81 artiklan rikkomiseen ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen siltä osin kuin komissio oli katsonut, että kyse oli yhtenä kokonaisuutena pidettävästä jatketusta kilpailusääntöjen rikkomisesta. Viides kanneperuste perustui sakkojen laskennassa sovellettavien määräysten rikkomiseen sekä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen kantajalle määrätyn sakon määrän määrittämisessä.

9 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kanteen kokonaisuudessaan.

**Asianosaisten vaatimukset ja oikeudenkäyntimenettely unionin tuomioistuimessa**

10 Valittaja vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— toissijaisesti alentaa huomattavasti komission sille määräämän sakon määrää ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen ja

— velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Unionin tuomioistuimen kuudennen jaoston puheenjohtajan 15.5.2013 tekemällä päätöksellä nyt käsiteltävää valitusta koskevaa oikeudenkäyntiä lykättiin siihen saakka, kunnes oikeudenkäynti asioissa Gascogne Sack Deutschland vastaan komissio (C-40/12 P, EU:C:2013:768), Kendrion vastaan komissio (C-50/12 P, EU:C:2013:771) ja Groupe Gascogne vastaan komissio (C-58/12 P, EU:C:2013:770) päättyi. Oikeudenkäyntiä jatkettiin sen jälkeen, kun edellä mainitut tuomiot julistettiin 26.11.2013.

**Valitus**

*Ensimmäinen valitusperuste*

Asianosaisten lausumat

13 Valittaja väittää, että valituksenalaisessa tuomiossa on virheitä siltä osin kuin on kyse tosiseikkojen oikeudellisesta luonnehdinnasta ja seurauksista, joita sillä on ollut yhtenä kokonaisuutena pidettävän jatketun kilpailusääntöjen rikkomisen käsitteen soveltamiselle valittajaan nähden.

14 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin on valittajan mukaan tehnyt valituksenalaisen tuomion 30, 31 ja 33 kohdassa kolme virhettä siltä osin kuin on kyse valittajan osallistumisesta kilpailusääntöjen rikkomiseen niin kutsuttujen avosäkkien alalla. Unionin yleinen tuomioistuin on valittajan mukaan tukeutunut tältä osin pelkkiin olettamiin, vaikka saatavilla olevat indisiot eli se, ettei valittaja ollut osallistunut alueellisiin keskusteluihin, joiden kuluessa kyseisiä säkkejä koskevia kysymyksiä oli käsitelty, eivät ainoastaan herättäneet epäilyksiä siitä, että valittaja ei ole osallistunut kartelliin, vaan ne jopa viittasivat siihen, ettei valittaja ole osallistunut siihen.

15 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin on myös virheellisesti katsonut, että valittaja olisi osallistunut kilpailusääntöjen rikkomiseen suljettavien säkkien alalla, vaikka valituksenalaisen tuomion 44–52 kohdassa esitetyistä toteamuksista valittajan mukaan ilmenee, että mainituissa kohdissa kuvatut indisiot osoittavat, ettei valittaja ole osallistunut kyseistä tuotetta koskeviin keskusteluihin, ja siis, ettei se ole ollut mukana sitä koskevassa kilpailunvastaisessa käyttäytymisessä.

16 Kolmanneksi unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 67–69 kohdassa huomioon ottamat todisteet eivät valittajan mukaan ole omiaan osoittamaan, että vaikka otettaisiin huomioon se, että valittaja on osallistunut tiettyihin kokouksiin, joissa on keskusteltu kilpailusääntöjen rikkomista

merkitsevästä käyttäytymisestä, valittaja olisi tiennyt tai että sen olisi pitänyt tietää, että mainitut kokoukset kuuluivat riidanalaisessa päätöksessä kuvattuun kartellin yleiseen kollusiiviseen toimintatapaan.

17 Komissio esittää, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin siinä kyseenalaistetaan unionin yleisen tuomioistuimen suorittama todisteiden arviointi.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

18 Jotta voidaan vastata valitusperusteeseen, siltä osin kuin siinä tukeudutaan unionin yleisen tuomioistuimen sille esitettyjen todisteiden oikeudellisessa luonnehdinnassa tekemään virheeseen, on muistutettava riidanalaisessa päätöksessä valittajan osalta muotoiltujen väitteiden ulottuvuudesta.

19 Kuten unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa, riidanalainen päätös koskee monitahoista kartellia, joka on vaikuttanut monenlaisiin säkkeihin monilla alueilla. Kyseisen päätöksen 444 perustelukappaleessa kartellista esitetyn kuvauksen mukaan kartellin rakenteelle oli tunnusomaista se, että se oli ”maailmanlaajuinen ryhmä – – ja siinä oli alueellisia tai toiminnallisia alaryhmiä – –, jotka olivat ilmeisesti erillisiä”, ja että kokonaisuudesta muodostui ”johdonmukainen ja koordinoitu rakenne, minkä muun muassa lukuisat seikat osoittavat”. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on korostanut, komissio ei ole moittinut mainitun päätöksen adressaatteina olevia yrityksiä siitä, että ne olisivat osallistuneet kaikkiin kartellin ilmenemismuotoihin, vaan siitä, että ne ovat ”osallistuneet”kartelliin ”eriasteisesti”.

20 Valittajan riidanalaisessa päätöksessä kuvattuun kilpailusääntöjen rikkomista merkitsevään käyttäytymiseen osallistumisen asteesta unionin yleinen tuomioistuin on tutkittuaan kaikki perustelut, joihin valittaja on vedonnut, todennut valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, että valittaja vastusti olennaiselta osin sellaista moitetta, jota kyseinen päätös ei sisällä, eli moitetta, joka koskee osallistumista kaikkiin kartellin ylikansallisiin, alueellisiin ja toiminnallisiin ilmenemismuotoihin. Mainitulla perusteella unionin yleinen tuomioistuin päätteli, että sille esitetyt todisteet eivät osoittaneet, että valittajan osallistumisen aste olisi ollut erilainen kuin se osallistumisen aste, johon komissio on mainitussa päätöksessä katsonut valittajan syyllistyneen, ja että kyseisestä osallistumisesta on useita riittävän täsmällisiä ja yhtäpitäviä indisioita.

21 Kartelliin kuulumisesta unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 70 kohdassa, että komissio oli aiheellisesti todennut, että huolimatta siitä, ettei valittaja ollut osallistunut alaryhmiin, se oli ollut mukana kartellikokonaisuudessa. Unionin yleinen tuomioistuin on perustellut tätä arviota korostamalla muun muassa kyseisen tuomion 68 kohdassa, että valittaja oli osallistunut kartelliin sen keskeisellä tasolla eli tasolla, jossa toimien alkusysäykset annettiin.

22 Toisin kuin valittaja esittää, mainitunlainen todisteiden arviointi on sopusoinnussa erittäin vakiintuneen oikeuskäytännön kanssa, jossa on todettu, että kilpailusääntöjä rikkovan käyttäytymisen olemassaolo voidaan päätellä tietyistä yhteensattumista ja indisioista, jotka yhdessä tarkasteltuina voivat muun johdonmukaisen selityksen puuttuessa olla osoitus kilpailusääntöjen rikkomisesta (tuomio Aalborg Portland ym. v. komissio, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, EU:C:2004:6, 57 kohta ja tuomio Sumitomo Metal Industries ja Nippon Steel v. komissio, C-403/04 P ja C-405/04 P, EU:C:2007:52, 51 kohta).

23 Siltä osin kuin valittaja pyrkii vetoamaan siihen, että unionin yleisen tuomioistuimen tutkimat todisteet ovat ristiriitaisia tai että ne eivät ole yhtäpitäviä tai riittävän täsmällisiä tukeakseen niitä päätelmiä, joihin mainittu tuomioistuin on päätynyt, on muistutettava, että unionin yleisen tuomioistuimen suorittaman, sille esitettyjen asiakirjojen todistusvoimaa koskevan arvioinnin laillisuutta ei voida kyseenalaistaa unionin tuomioistuimessa, paitsi jos todistustaakkaa ja asian selvittämistä koskevia

sääntöjä ei ole noudatettu tai jos nämä asiakirjat on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, mihin ei ole vedottu nyt käsiteltävässä asiassa (tuomio FLSmidth v. komissio, C-238/12 P, EU:C:2014:284, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen valitusperuste, johon valittaja vetoaa valituksensa tueksi, on hylättävä.

*Toinen valitusperuste*

Asianosaisten lausumat

25 Valittaja vetoaa ensisijaisesti siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen valituksenalaisen tuomion 115 kohdassa, kun se on jättänyt uutena perusteluna tutkimatta perustelun, jota valittaja on kehitellyt istunnossa ja jonka mukaan komissio olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen laskiessaan valittajan markkinaosuuden sen omien myyntien lisäksi myös lisäämällä niihin valittajan emoyhtiön Armando Álvarezin myynnit.

26 Valittaja väittää asiakysymyksen osalta, että koska on erotettava toisistaan yritys, joka osallistuu välittömästi kilpailusääntöjen rikkomiseen eli nyt esillä olevassa asiassa tytäryhtiö, ja se yritys, jonka syyksi tytäryhtiön käyttäytyminen luetaan, eli emoyhtiö, kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuus on määritettävä ottamalla huomioon yksinomaan tytäryhtiön liikevaihto, ennen kuin emoyhtiö määrätään yhteisvastuuseen sakon maksamisesta sen jälkeen, kun sakko on laskettu. Kyseistä menetelmää on valittajan mukaan sovellettu riidanalaisessa päätöksessä muihin kartelliin osallistuneisiin yrityksiin, ja valittaja on ainoa, johon on kohdistettu seuraamuksia mainitulla tavalla, mikä on valittajan mukaan syrjivää ja epäoikeutettua.

27 Toissijaisesti valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se ei ole viran puolesta tarkastanut sitä, sisälsikö riidanalainen päätös riittävät perustelut niiden syiden selittämiseksi, jotka ovat saaneet komission poikkeamaan valittajan osalta sovellettavasta säännöstöstä, asiaa koskevasta oikeuskäytännöstä ja muihin samassa kartellissa mukana olleisiin yrityksiin sakon laskennassa sovelletusta menetelmästä. Kun objektiivista perustetta, joka selittäisi mainitun erilaisen kohtelun, ei ole, erilainen kohtelu merkitsee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista.

28 Komissio katsoo, että toisen valitusperusteen kumpikaan osa ei ole perusteltu.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

29 Jotta esitettyyn valitusperusteeseen voidaan vastata, on muistutettava perusteluista, joihin valittaja on vedonnut unionin yleisessä tuomioistuimessa.

30 Unionin yleiseen tuomioistuimeen jätetystä kannekirjelmästä sekä valituksenalaisen tuomion 98–103 kohdasta ilmenee, että valittaja on vedonnut lähinnä viidenlaisiin perusteluihin riitauttaakseen komission sakkojen laskennassa käyttämän laskentapohjan määrittämisen. Ensin se on toistanut sen, ettei komissio voinut pitää kyseessä olevaa käyttäytymistä yhtenä kokonaisuutena pidettävänä jatkettuna kilpailusääntöjen rikkomisena. Toiseksi se on väittänyt, että laskentapohjia ei voitu laskea markkinaosuuksien perusteella. Kolmanneksi se on moittinut komissiota siitä, että komissio on loukannut henkilökohtaisen vastuun periaatetta, kun se on ottanut huomioon kaikki sen teollisuussäkkien myynnit niissä maissa, joita kartelli koski. Neljänneksi se on esittänyt, ettei komissio voinut tukeutua vuoden 1996 myynteihin markkinaosuuksien laskemisessa, koska valittajan myynnit ovat laskeneet sen jälkeen merkittävästi. Viidenneksi valittaja väittää, että sille määrätty 42 miljoonan euron sakko on selvästi suhteettoman suuri etenkin niihin voittoihin nähden, joita kantaja olisi kilpailusääntöjen rikkomisesta voinut saada.

31 Tältä osin valituksenalaisen tuomion 104 ja 115 kohdasta ilmenee, että valittaja on unionin yleisessä tuomioistuimessa pidetyssä istunnossa tuonut esiin, että komissio oli tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se ei ollut laskenut valittajan markkinaosuutta pelkästään sen omien myyntien perusteella vaan sisällyttämällä siihen myös sen emoyhtiön Armando Álvarezin myynnit. Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen valittaja on täsmentänyt, että mainittua väitettä oli pidettävä niiden kanneperusteiden laajennuksena, joihin se oli vedonnut kirjallisessa menettelyssä.

32 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, ettei mikään valittajan kannekirjelmässään kehittelemistä perusteista koskenut markkinaosuuden laskemisessa tapahtuneeksi väitettyä virhettä, johon istunnossa oli vedottu. Se päätteli tästä, että mainittua väitettä oli pidettävä uutena perusteena ja jätti sen tutkimatta työjärjestyksensä 48 artiklan 2 kohdan perusteella.

33 Siltä osin kuin valittaja vetoaa muutoksenhakuvaiheessa siihen, että markkinaosuuden määrittämisessä tehtyyn virheeseen nojautuva peruste tukee perusteita, joihin se on vedonnut ensimmäisessä oikeusasteessa otsikkojen ”Komission tekemä virhe tosiseikkojen arvioinnissa”, ”[6.2.1962 annetun neuvoston] asetuksen N:o 17 [EY 81 ja EY 82 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus (EYVL 1962, 13, s. 204)] 15 artiklan 2 kohdan ja [asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohdan ja [HT 65 artiklan] mukaisesti määrättävien] sakkojen laskennasta annettujen suuntaviivojen [(EUVL 1998, C 9, s. 3)] rikkominen” ja ”yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen [sakon] määrän määrittämisessä” alla, voidaan todeta vain, ettei sellaisen kanneperusteen otsikon yleisluonteisuus, johon kannekirjelmävaiheessa on vedottu, voi kattaa sitä, että oikeudenkäynnin myöhemmässä vaiheessa kehitellään erityisiä perusteluja, jotka eivät riittävän läheisesti liity kyseisessä kannekirjelmässä esiin tuotuihin perusteluihin.

34 Nyt käsiteltävässä asiassa asiakirja-aineistoon sisältyvien asiakirjojen tutkimisesta ilmenee, että valittaja on kannekirjelmävaiheessa esittänyt edellisessä kohdassa mainittujen otsikoiden alla useita erityisiä perusteluja, jotka koskevat komission sille määräämän sakon laskemista, riitauttamatta kuitenkaan sitä tosiseikkaa, että sen markkinaosuus oli laskettu niin, että siihen oli sisällytetty sekä sen oma myynti että Armando Álvarezin myynti. Se, että otetaan huomioon markkinaosuus osoituksena unionin oikeuden sääntöjen rikkomiseen syyllistyneiden tosiasiallisesta taloudellisesta mahdollisuudesta aiheuttaa merkittävää haittaa kilpailulle, on keskeinen osa sakon laskentamenetelmää, joten valittajan piti muotoilla kaikki kyseisen menetelmän riitauttamista koskevat väitteet erityisellä tavalla unionin yleisessä tuomioistuimessa jo kannekirjelmävaiheessa (ks. vastaavasti tuomio SGL Carbon v. komissio, C-564/08 P, EU:C:2009:703, 31 kohta).

35 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin on aiheellisesti valituksenalaisen tuomion 116 kohdassa hylännyt valittajan perustelun, joka perustui siihen, että komissio oli tehnyt valittajan markkinaosuuden määrittämisessä laskuvirheen sisällyttäessään markkinaosuuteen valittajan emoyhtiön myynnit.

36 Unionin tuomioistuimen ei siis ole tarpeen tutkia kyseisen väitteen perusteltavuutta.

37 Koska valittaja tuo toissijaisesti esiin, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se ei ole viran puolesta tarkastanut sitä, sisälsikö riidanalainen päätös riittävät perustelut niiden syiden selittämiseksi, jotka ovat saaneet komission poikkeamaan sakkojen laskentaa ohjaavista säännöistä, sellaisina kuin komissio oli soveltanut niitä muihin samassa kartellissa mukana olleisiin yrityksiin, on todettava, että unionin yleisessä tuomioistuimessa valittaja ei ole mitenkään vedonnut näiden yritysten ja itsensä erilaiseen kohteluun siltä osin kuin kyse on sen markkinaosuuden määrittämisestä sakkojen määrän laskentaa varten.

38 Koska unionin yleiselle tuomioistuimelle ei ole esitetty mitään tätä koskevaa väitettä, sitä ei voida moittia siitä, ettei se ole viran puolesta tarkastanut, oliko riidanalaisessa päätöksessä perustelu, joka olisi omiaan oikeuttamaan väitetyn erilaisen kohtelun, koska sitä ei ole pyydetty harjoittamaan tuomioistuinvalvontaa siltä osin.

39 Koska väitettä, joka perustuu mainittuun erilaiseen kohteluun, on pidettävä uutena, sitä ei voida tutkia muutoksenhakuvaiheessa. Muutoksenhaun yhteydessä unionin tuomioistuin on nimittäin lähtökohtaisesti toimivaltainen arvioimaan ainoastaan sitä oikeudellista ratkaisua, jonka tosiseikat tutkiva tuomioistuin on tehnyt sille esitetyistä perusteista (tuomio FLSmidth v. komissio, EU:C:2014:284, 42 kohta). Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen kumpikin osa on hylättävä.

40 Kaiken edellä esitetyn perusteella kumpaakaan valittajan valituksensa tueksi esittämästä valitusperusteesta ei voida hyväksyä, joten valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

## Komission esittämä pyyntö perustelujen korvaamisesta

*Komission lausumat*

41 Vastineessaan komissio on pyytänyt unionin tuomioistuinta korvaamaan valituksenalaisen tuomion 47 kohdassa esitetyt perustelut. Komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin on ottanut sille esitetyt todisteet huomioon vääristyneellä tavalla, kun se on tukeutunut erään suljettavien säkkien alaryhmän kokousosallistujan ilmoitukseen katsoessaan, että valittaja ei ollut osallistunut kyseiseen kokoukseen, vaikka valittajan nimi oli kyseisen kokouksen osanottajaluettelossa.

*Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta*

42 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 116 artiklan 1 kohdan, sellaisena kuin se oli voimassa mainitun pyynnön esittämispäivänä, mukaan vastineessa on vaadittava valituksen hylkäämistä kokonaan tai osittain tai unionin yleisen tuomioistuimen päätöksen kumoamista kokonaan tai osittain taikka ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjen vaatimusten hyväksymistä kokonaan tai osittain. Työjärjestyksen 113 artiklan 1 kohdassa asetetaan valituksessa esitetyille vaatimuksille samat edellytykset (tuomio Edwin v. SMHV, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 83 kohta).

43 Nyt käsiteltävässä asiassa komissio ei kuitenkaan vaadi valituksenalaisen tuomion kumoamista osittainkaan vaan sellaisen toteamuksen muuttamista, jonka unionin yleinen tuomioistuin esitti tutkiessaan ensimmäistä valittajan siinä esittämää perustetta, joka sitä paitsi hylättiin.

44 Tällainen vaatimus on siis jätettävä tutkimatta.

## Oikeudenkäyntikulut

45 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

46 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut valittajaa korvaamaan oikeudenkäyntikulunsa ja koska valittaja on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komissiolle tästä muutoksenhausta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kuudes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

**1) Valitus hylätään.**

**2) Plásticos Españoles SA (ASPLA) velvoitetaan korvaamaan tästä muutoksenhausta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset